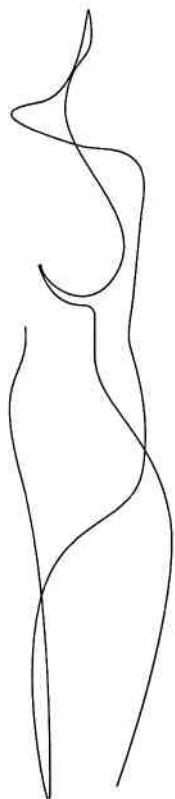

Calea trăirilor interioare

Prefață de Dana Săvuică

Postfață de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Cuprins

Cuvânt de mulțumire / 5
Mai curând despre viață / 7
Saxofonul și balerina / 9
<i>Les femmes</i> / 17
Iubiri necondiționate / 29
Despre gelozie / 34
Mulți și buni ani să ai! / 39
Un weekend la Barcelona / 42
<i>Voulez vous Tango avec moi?</i> / 55
Despre bărbați interesanți și femei interesante / 60
Scrisoare către un prieten / 62
Urare pentru ea / 68
Într-o seară, într-un tren / 71
Urare pentru el / 98
Egoism sau altruism / 100
Mesaj scurt / 102
Despre dragoste și îndrăgosteală / 103
Fii tu însăși, Suzie Q! / 108
Prima întâlnire / 120

LBRIS | WE KNOW BOOKS

Despre spontaneitate / 123

Muntele Băișorii / 133

Ți se poate întâmpla și ție / 136

Lecturi paralele / 145

Țărm fără spaime / 152

Bună, frumoaso! / 161

Rugăciune / 163

Podul Dragostei / 167

Hallelujah / 170

Iubitele / 177

Vrăjeala în timpul dictaturii / 183

Toba de mătase / 188

/postfață/ Poker erotic sau Tristan post-modernul
căutând-o pe Isolda eternă / 209

Grafică / 211

Mai curând despre viață

Poate că nu întâmplător autorul și-a îndreptat atenția asupra mea pentru o introducere a cărții sale. S-o fi gândit că am prezentat o emisiune intitulată sugestiv „Jurnal Intim”, sau poate că el a fost printre cei 100 de bărbați norocoși care au primit acel numărul 1 al revistei cu iepuraș, cu semnătura mea pe copertă, în anul 1999. Cert e că am primit această rugămintă și am spus „Da”, din motive, la început, subiective.

Nu vreau să fiu ipocrită, dar am văzut, citit și ascultat multe în viața asta și încet-încet am devenit sceptică la poveștile de dragoste și ușor decepționată, de când am aflat că un *happy-end* este prezent strict acolo unde-i locul. În filme. Când mi s-a spus „e o carte erotică, autorul este bărbat...”, am crezut că voi citi din nou aceleași povești.

Dar iată-mă, de la prima pagină, fascinată de latura sensibilă a unui bărbat care parcă citește gândurile femeilor, deloc misogin, foarte introspect, care analizează relațiile interumane, între sexe, fără să judece, fără să se lase distras de clișeele, miturile și șabloanele pe care le trăim cu toții într-o societate care nu mai empatizează cu întâlnirile clasice, față în față, unde un gest sau o atingere poate deveni o agresiune, în care „jumătatea ta” o cauți virtual, navigând prin tot felul de aplicații. De fapt, cu o sinceritate asumată, analizează profund experiențele din propria viață, dar și a celor pe care

i-a întâlnit. Mai curând despre viață e drumul său sinuos, încercând să capere răspuns aceleiași întrebări care ne răscolește mintea și inima: „Dragostea învinge totul?”

„Ce mi-a plăcut este faptul că ele povesteau mai curând despre viață, decât despre iubire” – cam așa percep și eu aceste scurte povestiri, scrise cu măiestrie, cu sensibilitate și cu tâlc. Ca niște file rupte din cartea vieții, în care ne regăsim fiecare dintre noi într-o întâmplare, o relație, un gest, poate o fantezie. Sigur te recunoști pe undeva și poate... cine știe... te analizezi dintr-un alt unghi, te observi altfel în oglindă, îți accepți ego-ul și, poate, chiar motivul unei despărțiri, când citești despre gelozie, infidelitate, „iubirile care sunt ca și florile, îmbobocesc, înfloresc, se oflesc și mor”. Oamenii sunt ființe sociale, diferiți ca sexe, totuși similari în gândire, dorințe, așteptări, iar toate aceste relații complexe, complicate, sunt trase prin condei și comparate cu *Legendele Olimpului*, cu ritualurile tibetane sau cu senzualitatea ce străbate în sunetele saxofonului.

„Ea nu era o feministă. Își iubea apartenența la sexul frumos și nu dorea egalitate cu sexul puternic, pe care îl considera, cu puține excepții, doar forma nefinisată a produsului final: FEMEIA.”

Îmi place mult!

Dana Săvuică

Saxofonul și balerina

Ploua hotărât. Ploua încăpățânat. Ploua cu înverșunare. Turna de parcă zeul responsabil cu diluviile trăsesese un chiul major de la program și acum, vinovat, se grăbea să recupereze timpul pierdut. Căutam împreună un loc să ne adăpostim vreo două ore. Un spectacol care să ne ofere ceva deosebit în orașul în care venisem pentru un lung sfârșit de săptămână. Astfel că afișul provocator „Saxofonul și balerina” – o poveste de iubire pentru începători și pentru avansați – ne-a stârnit curiozitatea.

Din stradă, am pătruns într-o curte interioară în mijlocul căreia se găsea adresa căutată. Stilul baroc al clădirii trimitea la istoria unei familii de elită cu acte de noblețe orgolioase, iar drumul până la imensa ușă de intrare, la un serviciu de clasă.

Sala în care urma să aibă loc evenimentul avea perețiidecorați până la tavan. Imense oglinzi venețiene, în care se reflectaseră probabil multe frumuseți ale altor vremuri, măreau spațiul oricum foarte generos. Tablouri demne de muzee celebre împodobeau și îmbogățeau pereții. De deasupra, din mijlocul tavanului, cobora un candelabru imens. Precum oglinzile, și el fusese rezultatul muncii meșterilor muranezi. Parchetul sălii m-a fascinat prin complexitatea curburilor, dar mai ales prin finețea execuției. Venea dintr-o epocă în care timpul avea altă viteză.

Numeroase mese joase, meticolos sculptate, în jurul cărora erau așezate grațioase scaune de epocă, cu suporturi delicat rotunjite

pentru brațe, erau răsfirate într-un mare semioval. Vreo treizeci-patruzeci de persoane sărbătoreau Ziua Îndrăgostiților.

Am fost așezați la o măsuță unde se afla deja o pereche. Tot acolo, pe ea, fusese lăsată o pagină cu o imagine a lui Charlie Parker, luată într-un *jam session* din 1952, și o scurtă istorie a saxofonului.

Ceai, cafea sau ciocolată fierbinte se puteau comanda rapid omniprezenților chelneri, zâmbitori și silențioși. Nu foarte departe, o cortină de catifea grea separa o porțiune din sală.

În clipa în care s-a auzit gongul, lumina a început timid să se retragă. Candelabrul și lămpile de perete și-au pierdut menirea. În scurt timp, întunericul a cuprins întregul spațiu în care ne aflam. Eram cu toții cufundați într-un întuneric nemilos, aidoma celui din profunzimea peșterilor. Era un întuneric adânc ce-și cunoștea puterea și rolul pentru care i-a fost invocată prin gong chemarea.

Stăteam cu toții țintuiți în scaune sau fotolii, dar, chiar în acea încremenire, eram fascinat de puritatea întunericului pe care îl știm cu toții și pe care îl acceptăm în fiecare noapte. Însă, de această dată, bezna m-a surprins poate și din cauza locului unde eram. Astfel că am încercat să-i simt consistența și gustul cu dinții, cu limba. Încă mă mai jucam cu degetele ei pe care le mângâiam ușor.

Confruntarea cu acel întuneric primar, nemilos care ne însoțise strămoșii prin milenii și care îi stârnise în crearea de basme și mituri, doar ca să își stăpânească fricile până-n zori, era pentru mulți dintre cei prezenți un test de curaj.

Asaltul întunericului acoperise cuvintele și înghețase sunetele. Astfel și liniștea și-a recâștigat transparența cosmică. Mi-am retras mâna de pe a ei. Absența stimulilor mă făcea să mă simt precum un cosmonaut căzut din nava-mamă.

Totuși, nevrând să mă las luat în stăpânire, eram foarte atent la curiozitatea și spaima propriilor mei ochi care nu credeau în finalități așa abrupt impuse de această neașteptată înfometare senzorială. Fără niciun punct de sprijin luminos, o direcție sau o speranță, căutam

frenetic cu privirea colțuri, canturi de uși sau muchii de ferestre, orice semn că nu suntem abandonați, precum Iona în burta chitului.

LIBRIS | We know books

Timpul părea să fi explodat și, fără luptă, să fi renunțat la vreo direcție, iar Trecutul, Prezentul și Viitorul se strânseseră într-o singură tulpină care încă nu primise vreun nume. În sfârșit, vibrația clopotului a validat prezența noastră pe planetă, iar flacăra timidă a unui chibrit a sărutat delicat fitilul unei lumânări. Raze curioase au pornit lupta cu întunericul, pipăind și marcând suprafețe sau întorcându-se încântate când întâlneau oglinzi.

Departe, proptit în muchia dreaptă a cortinei, se profila, abia bănuț, conturul lucios al unui saxofon. Oare va fi capabil să învingă întunericul și să dea din nou sens serii, vibrațiilor sonore și mișcării?

După câteva secunde, sunetele încep să curgă lin, ca o apă aproape de izvor. *Forever in Love* îmi mângâie auzul.

Un reflector mic luminează saxofonul și degetele care-i înviau clapele. Degete pline de istorie tactilă, încărcate cu amintirile mângâierilor de copii abia născuți, sau de fețe netede în care tinerețea încă nu se încruntase în riduri. Degete obișnuite cu îmbrățișări care atinseseră de-a lungul anilor buze, brațe, sâni, pleoape sau păr de diverse nuanțe sau culori. Degete care știu drumul muzicii. Degetele care se mișcă mlădios și citesc viitorul în sunete.

Parcă stârnit de aceste note muzicale, un alt chibrit se metamorfozează în flacăra și se apropie de lumânarea căreia îi este menită. Cealaltă parte a cortinei este atinsă extrem de suav de linia unei mâini, apoi a unui braț ce părea să fie înviat de vibrațiile instrumentului.

Un alt mic reflector, ușor rotitor, se joacă cu lumini și umbre pe piele, lăsând imaginația să completeze întregul. Chiar dacă mă simt relaxat și într-o stare aproape meditativă, în care corpul nu-și mai recunoștea granițele, îngemănându-se cu realitatea scaunului, urmăresc curios mișcarea balerinei care parcă trăiește prin sunetul saxofonului.

Întâlnirea brațelor este girată de notele muzicale. Se încrucișează și se regăsesc parcă după o lungă și nedorită absență. Se ating, se recunosc, degetele dansează și parcă își zâmbesc. Brațele trăiesc, ca și întregul corp, sub materialul subțire care cade elegant și asimetric până sub genunchi. Demipoantele albe se mișcă în ritmul grațios dat de tonalitățile saxofonului. Tot acum observ cum un voal foarte discret îi prindea părul și îi mângâia fața, făcând-o greu de recunoscut.

Saxofonul îi anticipează fidel mișcările și întetește focul. Conturul fin al unui picior ieșit de sub rochia diafană recuperează încă o suprafață luminoasă. Aproape că îmi vine să închid ochii să pot simți și mai profund muzica vibrând în mine, dar mă oprește dorința de a vedea și alte gesturi ale mâinii, ale piciorului, ale siluetei elegante care promite acum atât de puțin, dar stârnește atât de mult. O fi așteptarea o stație pe calea înspre promisiune? Saxofonul, creatorul acestor sunete, ne topea inimile, iar vibrațiile ne stârneau simțurile, scoțând fără ezitare dopul din sticla libidoului. Curiozitatea a accelerat sângele.

Privesc pentru o secundă fotografia lui Charlie Parker și mă gândesc. Erotica nu e mereu legată de expunerea unui braț, a unei coapse, așa cum nici goliciunea nu e mereu legată de sexualitate. Erotica poate trece uneori în carnal și prin muzică. Acum, muzica de jazz pe care o inhalez în sala asta este perfectă.

LIBRIS | www.libris.ro

Simt cum sunetele saxofonului modelează mișcările balerinei. Pot spune fără îndoială că, pentru mine, saxofonul este de multă vreme cel mai erotic instrument creat de mâna omului. L-am ascultat de-a lungul timpului în cluburi, în baruri, în rezonanța cristalelor ciocnite în legăminte, i-am văzut strălucirea în lumina lumânărilor, forma reflectată difuz în vinul roșu pe care îl legănam molcom, circular în pahar, i-am ascultat sunetul inconfundabil neliniștitor-li-niștitor, în nenumărate meditații. Ating, fără să vreau, pagina de pe măsută cu articolul despre saxofon. Comparat cu pianul sau vioara, e o descoperire recentă.

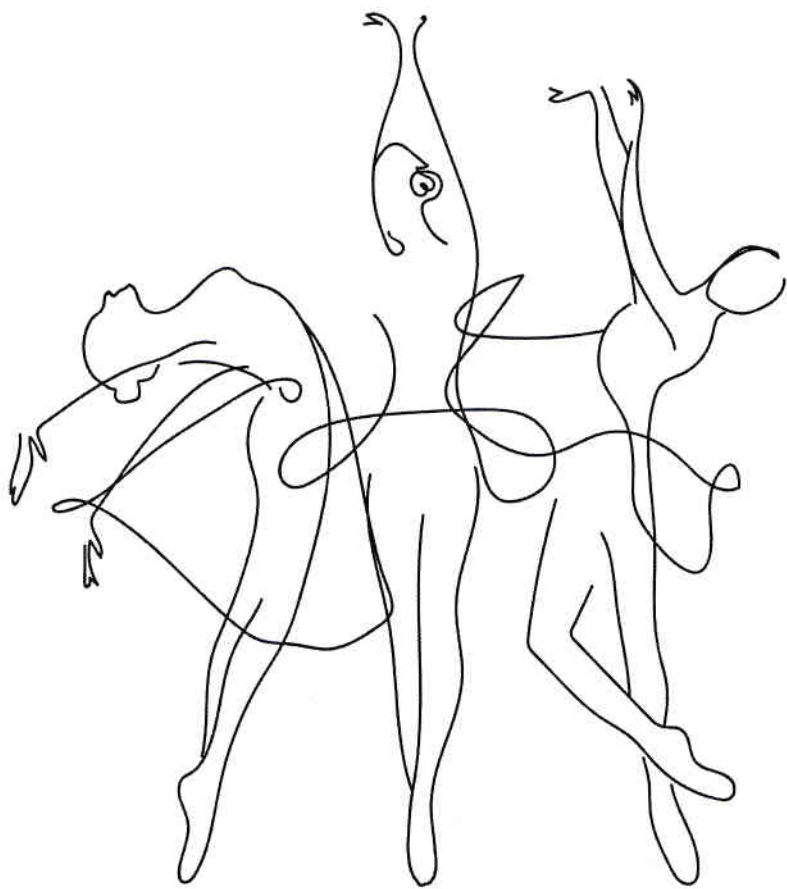
Adolphe Sax, inventatorul saxofonului, și-a început viața cu stângul. De mic, a fost vrăjit de locul special unde tatăl său construia instrumente muzicale. O curiozitate bolnăvicioasă și un curaj deosebit l-au făcut să nu se țină departe de pericole. La doi ani, a căzut de pe o scară și s-a lovit cu capul de o stâncă. Nu mult după aceea, a înghițit un ac. La trei ani, a băut din sticla cu sulfat de zinc găsită tot în atelierul fascinant al tatălui său, lichid pe care l-a confundat cu laptele. La zece ani, era să se înece.

Se pare însă că soarta avusese un plan clar pentru o persoană așa de molcomită prin sacrificii. Instrumentul de suflat care a creat un sunet niciodată auzit în natură și căruia i-a dat el însuși numele a fost brevetat de Adolphe în 1846. Cu un sunet carnal, plin de voluptate, a stârnit, la fel ca și tânărul său creator, atât imense pasiuni, cât și dureri.

Saxofonul a fost interzis de liderii religioși, dar și de conducătorii naștiți și comuniști care au descoperit în el un inamic comun

LIBRIS

We know
books

neșteptat. Pe de altă parte, și cei care fuseseră „infectați” de imensa-i versatilitate sonoră au trăit pasiuni sufletești și iluminare spirituală greu de creionat în cuvinte, dar au simțit că au descoperit jazz-ul.

Saxofonul a început să se ridice puțin, îndemnând sunetele către cer, către dincolo. La fiecare sunet, balerina se rotește grațios, se înclină, inhalează muzica și o traduce în mișcare. O mereu diferită mișcare. Se apropie de saxofon, se îndepărtează în cercuri din ce în ce mai mari, se apropie din nou neșteptat, și, atrasă de crescendo-ul unui final sublim, parcă își întinde o mână timidă către degetele neobosite care dansează pe clape. Sper să observ o atingere, fulgerul unui orgasm muzical a două persoane ce poate fi trăit doar auditiv și tactil.

Brusc, din lecturile copilăriei, se ridică neșteptat mitul lui Orfeu și Euridice. Îmi reamintesc de iubirea lor, de pierderea ei după ce a fost mușcată de un șarpe veninos și de negocierea lui Orfeu cu Hades, zeul Infernului, pentru a-i permite reîntoarcerea pe Pământ. Însă bucuria recâștigării acestui drept venea cu un preț mare. Mesajul lui Hades a fost clar și concis. O singură privire către Euridice, o singură întoarcere a capului către marea lui iubire înainte de ieșirea din Infern, va duce la pierderea ei pentru totdeauna.

Privesc balerina și mi-o imaginez ca pe Euridice întinzând mâna către acest Orfeu cu saxofonul în mână la ultimul pas înainte să iasă din infern. Ultimul.

În același moment, o lumină orbitoare umple sala pentru o zecime de secundă și sunetul clopotului tibetan închide cercul trăirii, dar parcă și poarta infernului din mintea mea.

LIBRIS | we know books

În clipele lungi care ne-au trebuit să ne adaptăm luminii, descoperim cu toții că nu am văzut nicio clipă fața persoanei care a dat viață saxofonului. În ciuda aplauzelor insistente, nu se simte nicio mișcare în spatele cortinei. Doar un imens poster care coboară deasupra scenei:

Trăți și retrăți aceste momente și nu le ancorați decât de liniile luminoase și suave ale balerinei și de sunetul saxofonului, astfel ele vor continua să trăiască pentru multă vreme în sufletele voastre!